

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Marie Trnkové ve věci

žalobce: **SCB Foundry, a. s.**
sídlem Okružní 1, České Budějovice,
zastoupený Mgr. Janem Dziamou, advokátem
sídlem Táborská 2025, Černošice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j. 8685/17/5200-11431-706481

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 5. 2017 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) na daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1429641/16/2201-51522-305539 a č. j. 1429670/16/2201-51522-305539. Prvním platebním výměrem byla podle zákona č.

586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a podle § 139, § 147 a § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) stanovena k přímé úhradě daní z příjmů právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období od 2012 ve výši 1 435 495 Kč. Druhým platebním výměrem byla shodným postupem stanovena daň z příjmů právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období od 2013 ve výši 1 760 609 Kč.

2. Napadeným rozhodnutím byly oba uvedené platební výměry potvrzeny a odvolání žalobce proti nim bylo zamítnuto.
3. Žalobce v podané žalobě konstatuje, že platební výměry a napadené rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem a předně shrnuje podstatné okolnosti uzavření licenční a sublicenční smlouvy. Společnost Vědecko – výrobní korporace „Uralvagonzavod“ F. E. Dzeržinskovo, 622007, Sverdlovská oblast, Nižnij Tagil, Vostočnoe mosse 28, Ruská federace (dále jen „Uralvagonzavod“) poskytla společnosti ČKD Kutná Hora, a. s. (dále jen „ČKD“) za úplatu nevýhradní licenci na know-how prostřednictvím Licenční smlouvy č. 759sb/15 ze dne 30. 11. 2011. Na základě této licenční smlouvy byla ČKD oprávněna poskytnout sublicenci k předmětnému know-how kterékoliv třetí osobě. Příjemcem sublicence se stal žalobce, čímž mu ČKD umožnila prodávat vyrobenou produkci a žalobce za to platil ČKD sjednané poplatky. Žalobce následně popsal vztahy a vazby, které předcházely sjednání možnosti sublicencovat know-how od Uralvagonzavodu třetím osobám tak, aby mohla výroba komponentů pro železniční dopravu probíhat jak v prostorách ČKD, tak ve výrobním areálu žalobce. Výrobní areál žalobce byl v roce 2007 vyčleněn do dceřiné společnosti, kterou následně v roce 2011 v rámci reorganizace koupil nový investor, čímž došlo ke změně vlastníka žalobce.
4. Žalobce uvádí, že měl povinnost platit licenční poplatky na základě Dohody o podmínkách předání know-how ze dne 19. 7. 2012 výhradně společnosti ČKD. Smluvní vztah mezi žalobcem a ČKD byl tak odvislý od skutečnosti, že oba tyto subjekty jsou daňovými rezidenty ČR a nebylo tak možné aplikovat § 22 odst. 1 a § 36 odst. 1 písm. a) ZDP, které se vztahují na příjmy daňových nerezidentů ČR, neboť platby hrazené žalobcem z titulu sublicence nepodléhají srážkové dani podle § 36 odst. 1 ZDP v návaznosti na § 38d odst. 1 téhož zákona. ČKD byla skutečným vlastníkem licenčních poplatků žalobce, platby přijímala ve svůj prospěch a nikoliv jako zprostředkovatel, jak uváděl žalovaný. Podle žalobce daňové orgány neprokázaly, že ČKD byla zprostředkovatelem, zástupcem nebo zmocněncem Uralvagonzavodu ve věci předmětných licenčních poplatků, stejně jako nebylo prokázáno, že by Uralvagonzavod byl skutečným vlastníkem licenčních poplatků hrazených žalobcem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 86/2010 – 141, podle kterého musí být závěry o skutečném vlastníkovi dostatečně prokázány.
5. Žalobce dále namítá, že koncept okamžitého příjemce a skutečného vlastníka, jak jej užily daňové orgány, nemá oporu v zákoně o daních z příjmů, institut skutečného vlastníka nelze aplikovat na vztah mezi dvěma českými rezidenty.
6. Žalobce následně konstatuje, že ČKD byla do 28. 1. 2013 v insolvenční a dle pravidel reorganizačního plánu hradila své závazky. Po celou dobu insolvenčního řízení byla osobou s dispozičními oprávněními k majetku náležejícímu do majetkové podstaty ČKD dle § 229 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, v platném znění, a Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

s licenčními poplatky plynoucími od žalobce tak mohla nakládat dle svého uvážení, nikoliv je pouze přeposílat Uralvagonzavodu.

7. Žalobce namítá, že podle Smlouvy o zamezení dvojího zdanění mezi ČR a Ruskou federací mohou být licenční poplatky zdaněny ve státě, v němž mají zdroj, stanoví-li tak vnitrostátní právní předpis. Zákon o daních z příjmů dle žalobce neobsahuje úpravu, podle které by příjemce sublicence byl povinen zdanit licenční poplatky, když sublicenci přijímá od daňového rezidenta ČR. Nelze použít ani pokyn Ministerstva financí č. D-286, uveřejněný ve Finančním zpravodaji 10/1/2005, neboť nejde o obecně závazný předpis a navíc se týká pouze zdaňování příjmů daňových nerezidentů plynoucích ze zdrojů na území ČR.
8. Žalobce závěrem namítá, že platba ve výši 2 207 920 Kč na základě licenční smlouvy. 557sb/2015 ze dne 13. 12. 2012 nebyla příjmem společnosti Uralvagonzavod ve smyslu § 22 odst. 1 písm. g) bod 1 ZDP, ale představovala fixní poplatek za uzavření licenční smlouvy. Nepodléhá tudíž srážkové dani podle § 36 odst. 1 ZDP v návaznosti na § 38d odst. 1 ZDP. Dle názoru žalobce lze za licenční poplatky označovat až jednotlivé platby, jejichž výše je odvislá od hodnoty produkce.
9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný shrnul skutkový stav a uvedl, že výroba bočnic a příčnic u žalobce probíhala podle know-how, na které byla Uralvagonzavodem poskytnuta licence společnosti ČKD, tudíž samotná výroba probíhala na základě licence Uralvagonzavodu. Žalobce platil společnosti ČKD kvartálně poplatky ve výši 3 % z prodané produkce. Správce daně i žalovaný dovodili, že skutečným vlastníkem a příjemcem těchto poplatků je společnost Uralvagonzavod a žalobce tak měl podle § 22 odst. 1 písm. 1 ZDP a § 36 odst. 1 písm. a) bod 1 ZDP povinnost z těchto kvartálních plateb srážet srážku daně ve výši 10 %, když je tato výše modifikována příslušnou smlouvou o zamezení dvojího zdanění uzavřenou mezi Českou republikou s Ruskou federací.
10. Žalovaný dále poukázal na definice skutečného vlastníka licenčních poplatků a okamžitého příjemce těchto poplatků. Žalovaný má za to, že pokud příjem pouze protéká přes okamžitého příjemce licenčních poplatků a ta jej teprve poté deleguje osobě, která má z tohoto příjmu skutečný užitek, je až tato osoba skutečný vlastník licenčních poplatků.
11. Na základě Dohody o podmínkách předání know-how ze dne 19. 7. 2012 a Sublinecní smlouvy č. 557-12 ze dne 21. 12. 2012 mohl žalobce vyrábět bočnice a příčnice podle know-how Uralvagonzavodu, který jej předal ČKD Licenční smlouvou č. 759sb/15 ze dne 30. 11. 2011. Daňové orgány tudíž jednoznačně identifikovaly skutečného vlastníka příjmů z licenčních poplatků. Povinnost platit licenční poplatky byla společností ČKD přenesena na žalobce, který skutečně vyráběl části vagonů podle know-how Uralvagonzavodu. Okamžitým příjemcem poplatků byla ČKD, ale skutečným vlastníkem byla ruská společnost. Smlouva o zamezení dvojího zdanění uzavřená mezi Českou republikou a Ruskou federací dne 17. 11. 1995, č. 278/1997 Sb. (dále jen „Smlouva o zamezení dvojího zdanění“) modifikuje výši srážky daně z licenčních poplatků na 10 % z hrubé částky licenčních poplatků. Žalovaný důrazně odmítl tvrzení žalobce, že sublicenční smlouva byla uzavřena mezi českými společnostmi a žalobci nevznikla povinnost provést při výplatě srážku daně z předmětných plateb. Podle žalovaného je podstatná skutečnost, že skutečným vlastníkem licence je ruská společnost Uralvagonzavod.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

12. K námitce žalobce vztahující se k faktuře č. 4000001149 na částku 2 207 920 Kč žalovaný uvedl, že se jednalo o první platbu za poskytnutí licence – know-how, jde tedy o závazek za poskytnutí práva použít výrobní postup.
13. Žalovaný závěrem konstatoval, že Pokyn č. D-286 vydaný Ministerstvem financí, uveřejněný ve Finančním zpravodaji 10/1/2005 obsahuje výklad Smlouvy o zamezení dvojího zdanění a výklad pojmu skutečný vlastník příjmů. Žalovaný byl povinen dle uvedeného pokynu postupovat, neboť byl vydán nadřízeným orgánem ke sjednocení správní praxe.

Obsah správních spisů a skutková zjištění

14. Dne 1. 11. 2013 byla u žalobce zahájena daňová kontrola podle § 87 odst. 1 daňového řádu, jejímž předmětem byla daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 29. 3. 2012 do 31. 12. 2012 (protokol o zahájení daňové kontroly č. j. 1781587/13/2201-05404-304432).
15. Protokolem č. j. 2055866/14/2201-62561-304432 ze dne 3. 12. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola, jejímž předmětem byla daň z příjmu právnických osob za období 2013. Protokolem č. j. 901199/15/2201-62561-304432 ze dne 7. 4. 2015 byl rozsah dříve zahájených daňových kontrol rozšířen o kontrolu plnění zákonných povinností plynoucích z § 38d ZDP, týkající se daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně.
16. Z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 4. 2015, č. j. 994493/15/2201-62561-304432 vyplývá, že správci daně byly doloženy fotokopie Dohody o podmínkách předání know-how ze dne 19. 7. 2012 uzavřené mezi žalobcem a ČKD (dále jen „Dohoda“), Sublicenční smlouvy č. 557-12 ze dne 21. 12. 2012 uzavřené mezi žalobcem a ČKD, Licenční smlouvy č. 557sb/15 ze dne 13. 12. 2012 mezi žalobcem jako příjemcem a Uralvagonzavodem jako poskytovatelem a Licenční smlouvy č. 759sb/15 ze dne 30. 11. 2011 mezi ČKD jako příjemcem a Uralvagonzavodem jako poskytovatelem. Dále byly správci daně předloženy certifikáty licencí a faktury splátek licenčních poplatků.
17. Předmětem Licenční smlouvy č. 759sb/15 ze dne 30. 11. 2011 bylo poskytnutí nevýhradní licence na know-how ze strany Uralvagonzavodu společnosti ČKD. ČKD měla již v této Licenční smlouvě vyhrazeno právo vyrábět výrobky dle licence na pracovišti žalobce (viz čl. 2 bod 2.1 Licenční smlouvy).
18. Prostřednictvím Dohody předala ČKD žalobci know-how, tvořené technickou dokumentací pro výrobu bočnic podvozků nákladních vagonů typu 18-100, výkresovou dokumentací č. 100.00.002-4, a příčníků podvozků nákladních vagonů typ 18-100, výkresovou dokumentací č. 100.00.001-6, ve formě příslušné výrobní dokumentace a technických podmínek a jejich pravidelných průběžných aktualizací a jiných změn včetně všech pořízených kopií. Toto know-how bylo ČKD jako příjemci předáno prostřednictvím Licenční smlouvy č. 759sb/15 společností Uralvagonzavod jako poskytovatelem. Žalobce se v Dohodě zavázal používat know-how za účelem výroby bočnic a příčníků podvozků nákladních vagonů pro Ruské železnice pro odběratele specifikované v čl. II odst. 2 Dohody, přičemž k dodávkám výrobků jiným subjektům žalobce nebyl oprávněn. ČKD se v Dohodě zavázala poskytnout žalobci změny know-how, které dodá Uralvagonzavod. Podle Dohody byl žalobce povinen zaplatit ČKD jednorázovou platbu za poskytnutí a předání know-how ve výši 117 829 USD bez DPH, a dále byl povinen zaplatit jednou za kalendářní čtvrtletí platbu za výrobky dodané subjektům uvedeným v čl. II odst. 2 Dohody ve výši 3 % z ceny dodaných výrobků.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

19. Z kontrolního zjištění č. j. 96932/16/2201-62561-304432 ze dne 25. 1. 2016 se v souvislosti s předmětem řízení podává, že ČKD vystavovala žalobci faktury na jednotlivé kvartální splátky a dle Licenční smlouvy č. 759sb/15 pak tyto platby přeposílala společnosti Uralvagonzavod. Správcem daně bylo zjištěno, že srážková daň nebyla z licenčních poplatků odvedena a vznikly tak pochybnosti ohledně plnění povinností spojených se zdaněním příjmů, které mají zdroj na území České republiky. Žalobce byl vyzván k prokázání a doložení důvodů, pro které nebyla z licenčních poplatků odvedena srážková daň podle § 36 odst. 1 písm. a) bod 1 a § 38d ZDP, případně aby prokázal splnění podmínek pro uplatnění osvobození ve smyslu § 19 odst. 1 písm. zj ZDP.
20. Ve vyjádření žalobce bylo uvedeno, že předmětné platby nebyly platbami podléhajícími srážkové dani ve smyslu § 22 odst. 1 písm. g) bod 1 ve spojení s § 38d ZDP, neboť oprávněným z plateb byla výhradně ČKD, jakožto daňový rezident ČR.
21. Ve spise je pod č. j. 1379272/16/2201-62561-304432 založena zpráva o daňové kontrole, která byla se žalobcem projednána a podepsána dne 1. 6. 2016.
22. Dne 10. 6. 2016 byly vydány platební výměry na daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně.
23. Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, ve kterém uvádí, že platby žalobce na základě Dohody nepodléhají srážkové dani podle § 22 odst. 1 písm. g) bod 1 ve spojení s § 38d ZDP, neboť oprávněným je výhradně ČKD jakožto daňový rezident ČR. Právě ČKD měla povinnost úplatu přijatou na základě Dohody zdanit. Žalobce tento závěr opřel o několik skutečností, které vyslovil již v průběhu daňové kontroly.
24. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalovaný v něm přdestřel skutkový stav a konstatoval, že pro posouzení daného případu je nutné vycházet z definice skutečného vlastníka licenčních poplatků a okamžitého příjemce těchto poplatků. Žalovaný uzavřel, že v předmětné věci bylo postaveno najisto, že skutečným vlastníkem licenčních poplatků je společnost Uralvagonzavod, která poskytla know-how žalobci prostřednictvím společnosti ČKD. Správce daně v souladu se zákonem stanovil v platebních výměrech daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2012 a 2013.

Právní názor soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem vyslovili účastníci řízení souhlas.
26. Žaloba není důvodná.
27. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda žalobci vznikla povinnost srazit a odvést daň z příjmů právnických osob z licenčních poplatků. Podstatou je tudíž vymezení skutečného vlastníka žalobcem hrazených licenčních poplatků.
28. Zákon o daních z příjmů definuje licenční poplatky v ustanovení § 19 odst. 7 tak, že *„licenčním poplatkem se rozumí platba jakéhokoli druhu, která představuje náhradu za užití nebo za poskytnutí práva na užití autorského nebo jiného obdobného práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, včetně filmu a filmových děl, počítačového programu (software),*
Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dále práva na patent, ochrannou známku, průmyslový vzor, návrh nebo model, plán, tajný vzorec nebo výrobní postup, nebo za výrobně technické a obchodní poznatky (know-how). Licenčním poplatkem se rozumí také příjem za nájem nebo za jakékoliv jiné využití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení.“

29. Příjmy z úhrad licenčních poplatků jsou příjmy mající zdroj na území České republiky, a to podle § 22 odst. 1 písm. g) bod 1 ZDP, podle kterého „za příjmy ze zdrojů na území České republiky se u poplatníků uvedených v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4 považují příjmy z úhrad od poplatníků uvedených v § 2 odst. 2 a § 17 odst. 3 a od stálých provozoven poplatníků uvedených v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4, kterými jsou náhrady za poskytnutí práva na užití nebo za užití předmětu průmyslového vlastnictví, počítačových programů (software), výrobně technických a jiných hospodářsky využitelných poznatků (know-how).“
30. Srážková daň představuje zvláštní formu daňového odvodu, pro kterou je uplatňována zvláštní sazba. Ta je definována v § 36 odst. 1 písm. a) bod 1 ZDP tak, že „zvláštní sazba daně z příjmů pro poplatníky uvedené v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4, s výjimkou stále provozovny (§ 22 odst. 2 a 3) a s výjimkou ustanovení odstavce 5, činí 15 %, a to z příjmů uvedených v § 22 odst. 1 písm. c), f) a g) bodech 1, 2, 6, 12 až 14, s výjimkou příjmů, pro které je stanovena zvláštní sazba daně v odstavci 2 písm. e).“ Pokud licenční poplatky plynou poplatníkům uvedeným v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4 ZDP, tedy daňovým nerezidentům, a Česká republika má se státem jejich sídla uzavřenou smlouvu o zamezení dvojího zdanění, je zpravidla sazba daně modifikována touto smlouvou. Upravuje-li mezinárodní smlouva o zamezení dvojího zdanění institut srážkové daně odlišně, je nezbytné v první řadě aplikovat tuto mezinárodní smlouvu a teprve poté zákon České republiky (§ 37 ZDP). Poplatník – nerezident má daňovou povinnost vztahující se k příjmům plynoucím výhradně ze zdrojů na území ČR, které jsou taxativně stanoveny v § 22 ZDP.
31. Daň vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně se vybírá z příjmů uvedených v § 36 a srážku je povinen provést plátce daně při výplatě, poukázání nebo připsání úhrady ve prospěch poplatníka, v případech taxativně vymezených v § 38d ZDP. Srážková daň neboli daň u zdroje je zvláštní formou daňového odvodu, při kterém daň neodvádí daňový poplatník, ale plátce daně u místně příslušného finančního úřadu. Poplatníkovi je tak daňová povinnost „sražena“ již při výplatě peněz, v tomto případě při výplatě nebo poukázání poplatku za poskytnutou licenci vlastníkovu licenčních poplatků. Daňová povinnost poplatníka je pak splněná řádným provedením srážky daně plátcem.
32. Podle § 38d odst. 5 ZDP bude na plátcí srážkové daně tato daň vymáhána jako dluh, pokud plátce daně srážku neprovede vůbec, případně ji provede v nesprávné výši nebo sraženou daň včas neodvede.
33. V nyní projednávané věci daňové orgány zjišťovaly, kdo je skutečným vlastníkem licenčních poplatků, neboť zodpovězení této otázky má podstatný význam pro stanovení daňové povinnosti u licenčních poplatků, které žalobce hradil.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z definic pojmů „skutečný vlastník“ a „okamžitý příjemce“ licenčních poplatků. Podle žalobce je však užitý koncept neudržitelný, neboť jej nelze aplikovat na vztah mezi dvěma českými daňovými rezidenty. Krajský soud se však s tvrzením žalobce neztotožňuje z následujících důvodů.
35. Dne 30. 11. 2011 byla uzavřena Licenční smlouva č. 759sb/15 mezi Uralvagonzavodem jako poskytovatelem nevýhradní licence na know-how a ČKD jako jejím příjemcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Prostřednictvím této Licenční smlouvy Uralvagonzavod poskytl ČKD know-how, které je ve smlouvě definováno, na jehož základě mohl příjemce vyrábět výrobky a ty pak prodávat poskytovateli a jeho dceřiným společností OAO „Uralskaja – Bolšegruznaja Technika – Uralvagonzavod“, OOO „UK RKTМ“ a OAO „Stachanovskij vagonostroitelnyj zavod“ (dále též jako „společnosti Ruské federace“). ČKD následně uzavřela se žalobcem Dohodu o podmínkách předání know-how, podle které ČKD předala žalobci know-how definované v Licenční smlouvě na výrobu bočnic a příčníků podvozků nákladních vagonů pro Ruské železnice. Žalobce byl tedy oprávněn vyrábět výrobky pod licenci patřící společnosti Uralvagonzavod a tyto výrobky dodával společností Ruské federace. Společnost ČKD, které Uralvagonzavod poskytl licenci, přesunula část výroby, včetně licence, do provozovny žalobce. Za předání know-how byl žalobce povinen zaplatit ČKD platbu za poskytnutí a předání know-how ve výši 117 829 USD a kvartálně poplatek ve výši 3 % z ceny prodaných výrobků. Žalobce tak vyráběl a prodával bočnice a příčníky podle know-how poskytnutého společností Uralvagonzavod. Žalobce platil ČKD licenční poplatky na základě vystavených faktur. Správce daně však na základě výše uvedených skutečností učinil závěr, že skutečným vlastníkem licenčních poplatků byla společnost Uralvagonzavod. Ke shodnému závěru dospěl i krajský soud.

36. Společnost Uralvagonzavod byla vlastníkem know-how, potažmo tedy i poskytnuté licence a toto know-how předala prostřednictvím Licenční smlouvy č. 759sb/15 společnosti ČKD. Příjem z licenčních poplatků náleží vlastníkovu licence, neboť licenční poplatky představují náhradu za užití nebo za právo na užití know-how. Společnost ČKD nebyla vlastníkem licenci, byla pouze jejich příjemcem na základě Licenční smlouvy č. 759sb/15 a tyto licence předala k využití žalobci prostřednictvím Dohody. ČKD se smluvně zavázala platit Uralvagonzavodu licenční poplatky, ale účtovala je žalobci, neboť ten ve skutečnosti využíval předmětné know-how k výrobě bočnic a příčníků. Povinnost platit licenční poplatky definované v Licenční smlouvě 759sb/15 byla přenesena na žalobce formou samostatného ujednání obsaženého v Dohodě. Společnost Uralvagonzavod je vlastníkem know-how a licenci na bočnice a příčníky a o této skutečnosti nemá krajský soud nejmenší pochybnosti. Daňové orgány postavily najisto, že společnost Uralvagonzavod je skutečným vlastníkem licenčních poplatků, neboť tento závěr vyplývá ze skutkových zjištění a ze všech smluv, které byly uzavřeny za účelem užívání know-how Uralvagonzavodu a následné výroby komponentů pro železniční dopravu. ČKD byla v podstatě pouze zprostředkovatelem licenčních poplatků, neboť je inkasovala od reálného uživatele know-how, kterým je žalobce, a následně poplatky delegovala skutečnému vlastníkovu know-how, společnosti Uralvagonzavod, které náleží příjem z poskytnutí know-how jiné osobě.
37. Smlouva o zamezení dvojího zdanění uzavřená mezi Českou republikou a Ruskou federací ze dne 17. 11. 1995, č. 278/1997 Sb., upravuje v článku 12 zdanění licenčních poplatků majících zdroj v jednom smluvním státě a vyplácených rezidentu druhého smluvního státu. Takové licenční poplatky mohou být podle druhého odstavce zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 % hrubé částky licenčních poplatků. Tato mezinárodně právní úprava stojí vedle vnitrostátní úpravy obsažené v zákoně o daních z příjmů, přičemž aplikace mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění má před vnitrostátní právní úpravou aplikační přednost, jak plyne z § 37 ZDP.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

38. Podle krajského soudu postupovaly daňové orgány zcela v souladu s platnou právní úpravou, když určily skutečného vlastníka licenčních poplatků a režim výběru daně formou srážky aplikovaly na hrubý příjem z licenčních poplatků. Skutečným vlastníkem licenčních poplatků je společnost Uralvagonzavod sídlící v Ruské federaci, tedy daňový nerezident. Uralvagonzavodu tak plynuly zdanitelné příjmy, jejichž zdroj byl na území České republiky. Tyto příjmy podléhají daňové povinnosti v ČR způsobem zdanění uvedeným v § 36 ZDP tzv. srážkovou daní, jejíž výše je modifikována Smlouvou o zamezení dvojího zdanění z 15 % na 10 % z hrubé částky licenčních poplatků. Srážkovou daň je povinen odvést plátce daně (žalobce), tedy osoba, která následně vyplácí zdanitelný příjem.
39. K námitce vztahující se k platbě ve výši 2 207 920 Kč, která byla žalobcem uhrazena na základě faktury č. 4000001149, krajský soud uvádí, že se jednalo o první platbu za poskytnutí licence – know-how, kterou žalobce využíval k výrobě bočnic a příčníků, a která byla takto vymezena i v Dohodě. Účel platby je totožný, jako u ostatních kvartálních splátek licenčních poplatků, tudíž se rovněž jednalo o závazek za poskytnutí a užití know-how společnosti Uralvagonzavod. Jednalo se tedy rovněž o platbu ve smyslu § 22 odst. 1 písm. g) bod 1 ZDP, na kterou je aplikován § 36 a § 38d ZDP. Daňové orgány tudíž platbu vyhodnotily správně, když ji podrobily srážkové dani. Závěr žalobce o tom, že se mělo jednat o fixní poplatek za uzavření licenční smlouvy tak není správný a námitka není důvodná.
40. Za důvodné nelze považovat ani námitky stran proběhnuvší reorganizace ČKD a žalobce. Insolvenční řízení vedená s těmito subjekty neměla žádný vliv na uzavření Licenčních smluv a Dohody a na plnění z těchto smluv plynoucí. Tudíž nelze akceptovat tvrzení žalobce o tom, že možnost nakládat s licenčními poplatky hrazenými žalobcem společností ČKD dle uvážení ČKD vyvrací závěr o působení ČKD, coby zprostředkovatele licenčních poplatků Uralvagonzavodu.

Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud uzavřel, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně popsal zjištěný skutkový stav, vyhodnotil důkazy a na základě všech skutkových zjištění dospěl k správnému, že žalobce v rozporu se zákonem a mezinárodní smlouvou neodvedl daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2012 a 2013. Krajský soud se beze zbytku ztotožnil s hodnocením skutkového stavu věci ze strany daňových orgánů, neboť jejich závěry jsou odůvodněné, konzistentní a logicky na sebe navazují. Platební výměry byly vydány v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelné a zákonné.
42. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 14. března 2018

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu